

ע"פ 7919/14 - שמואל פרייז נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים
ע"פ 7919/14

לפני: כבוד הנשיא א' גרוניס

המערער: שמואל פרייז

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטתו של בית המשפט לתעבורה בפתח-תקווה בתת"ע 6134-03-12 ובתת"ע 6555-10-12 מיום 19.11.2014 שניתנה על-ידי השופטת מ' כהן

בשם המערער: עו"ד דוד גולן

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום בפתח-תקווה (כבוד השופטת מ' כהן) מיום 19.11.2014, שלא לפסול את עצמו מלדון בתת"ע 6134-03-12, ובתת"ע 6555-10-12.

2. נגד המערער הוגשו שלושה כתבי אישום בעבירות של נהיגה תחת השפעת סם מסוכן לפי סעיפים 62(3), 64ב(א) ו-39א לפקודת התעבורה. שלושת כתבי האישום הוגשו במועדים שונים, במהלך כשנתיים ימים. הדיון בשלושת התיקים נערך בפני כבוד השופטת מ' כהן. ביום 20.2.2014 הרשיע בית המשפט (כבוד השופטת מ' כהן) את המערער בעבירות אשר יוחסו לו בתת"ע 1483-10-10. שני התיקים האחרים נמצאים בעיצומו של שלב ההוכחות וקבועים להמשך הוכחות ביום 26.11.2014, היינו מחר. במהלך דיון הוכחות בתת"ע 6134-03-12, ובתת"ע 6555-10-12 שנערך ביום 19.11.2014 פנה המערער לבית המשפט בבקשה שיפסול את עצמו מלשבת בדיון. זאת, בשל הדמיון בין ההליכים דנא לבין ההליך שהתנהל בתת"ע 1483-10-10 בו החליט בית המשפט להרשיע את המערער. בית המשפט (כבוד השופטת מ' כהן) דחה את הבקשה על אתר, תוך שהוא מצייץ כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר, וכן כי המערער לא הציג כל טענה המעידה על חשש ממשי למשוא פנים. בית המשפט אף ציין כי ביום 11.3.2013 ביקש המערער כי בית המשפט יפסול עצמו מלשבת בתת"ע 6555-10-12 בשל ניהולו במקביל של ההליך בעניין תת"ע 1483-10-10. אף

עמוד 1

שבית המשפט דחה בקשת פסלות זו, נמנע המערער מלהגיש ערעור ובחר להמשיך בהליכים כסדרם.

3. בערעור שלפניי, טוען המערער כי אין זה ראוי שאותו מותב ישב בשלושה הליכים דומים. זאת, במיוחד, כאשר הרשיע בית המשפט את הנאשם באחד ההליכים, תוך שהוא דוחה את טענות ההגנה. המערער טוען כי במקרה דנא קיימות נסיבות מיוחדות, שכן קו ההגנה בכל ההליכים הוא זהה, ואין טעם להציגו בשנית בפני מותב אשר דחה אותו בעבר.

4. דין הבקשה להידחות בשל שיהוי. סעיף 146 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - חוק סדר הדין הפלילי), קובע כי יש להעלות טענת פסלות בהזדמנות הראשונה (ראו, למשל, ע"פ 2539/14 סמדר נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (7.4.2014); ע"פ 3506/14 דנות נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (27.5.2014)). בקשת הפסלות במקרה דנא הייתה צריכה להיות מוגשת ברגע שנודע למערער כי אותו מותב עתיד לשבת בכל ההליכים האמורים. ברי, כי בנסיבות העניין, כאשר שני ההליכים נמצאים בשלב מתקדם של שמיעת הראיות, אין יסוד להיעתר לבקשת הפסלות. לא זו אף זו, המערער אינו מסביר מדוע לא ערער על החלטת בית המשפט קמא בבקשת הפסלות הראשונה, שניתנה לפני למעלה משנה וחצי. אכן, ייתכנו מקרים בהם לא יביא שיהוי בהגשת בקשת פסלות, כשלעצמו, לדחיית הבקשה. ברם, לשם כך יש להראות כי טענות הפסלות מצדיקות ברור לגופו של עניין על אף השיהוי בהעלאתן. אינני סבור שמקרה זה בא בגדרי אותם מקרים. כפי שציין בית המשפט בהחלטתו לדחות את הבקשה הנוכחית, היה זה ברור עוד בתחילת ההליכים, כי תינתן הכרעה בחלקם של ההליכים בעוד שהאחרים נמצאים בשלבים שונים. המערער אינו יכול להמתין על מנת לבחון את החלטת בית המשפט באחד ההליכים ואז להחליט אם ירצה לבקש פסלות באחרים. יתרה מכך, בהרשעתו של המערער בת"ע 1483-10-10 הסתמך בית המשפט על עדותם של עדי התביעה ביחס לבדיקות מעבדה שמצאו סמים בבדיקת השתן של המערער, ועל הודאתו של המערער ביחס לכך שנהג ברכב. בית המשפט לא קבע כל קביעת מהימנות או קביעות אחרות ביחס למערער עצמו, ובכך שונה המקרה דנא מהמקרה בע"פ 286/01 לדיני נ' מדינת ישראל (4.2.2001), עליו נסמך המערער. לכן, גם מבחינה מהותית, איני מוצא חשש מהותי למשוא פנים מצד בית המשפט.

לפיכך, הערעור נדחה, מבלי שנדרשה תגובת המשיבה. נוכח קביעתי זו נדחית ממילא גם הבקשה הדחופה להפסקת המשפט מיום 25.11.2014. יש לקוות שבית המשפט לתעבורה יקיים את הדיון הקבוע למחר.

ניתן היום, ג' בכסלו התשע"ה (25.11.2014).

ה נ ש י א